

Fitxer 9

El president

Té la paraula, doncs, seguidament, el portaveu del Grup Parlamentari Popular, senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies. Molt honorable president, honorable president de la Generalitat, senyores i senyors diputats i diputades, vull començar el meu parlament amb una expressió molt sincera d'honor i d'emoció personal pel fet d'intervenir per primera vegada en aquest Parlament de Catalunya. Com deia, és un gran honor poder-ho fer com a president del grup parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i espero poder estar a l'alçada d'aquesta gran responsabilitat.

També voldria començar amb una expressió de respecte i d'admiració cap a la persona que ha encapçalat el Govern de la Generalitat des de l'any 1980, el president Pujol. Ahir vàrem fer-ho unànimement des d'aquest Ple; avui la hi vull reiterar personalment i en nom de tot el meu Grup. Simplement, president Pujol, moltes gràcies.

També vull iniciar les meves paraules expressant el meu profund respecte pel candidat, a la legitimitat del nou govern que previsiblement sortirà d'aquest debat, i oferir-li, sense reserves, la voluntat de col·laboració del meu Grup i la meva personal en benefici dels interessos de Catalunya.

Senyor president, s'obre un nou cicle polític a Catalunya, que finalitza una etapa llarga, excessivament llarga, tot i que haig de dir que globalment positiva, una etapa del nostre país que és fruit dels esforços de tots. Hem consolidat entre tots la democràcia i l'autogovern, és a dir, allò que havíem somiat com a mínim des de fa vint-i-cinc anys, i hem d'estar, per tant, legítimament satisfets i legítimament orgullosos, tots.

Per això, he de manifestar el meu acord en una cosa que va dir ahir el senyor Maragall: ja n'hi ha prou d'apropriacions indegudes d'alguns mots, ja n'hi ha prou d'atorgar carnets de catalanitat. D'acord, però també li vull dir que ja n'hi ha prou d'atorgar carnets de representativitat de l'autèntica voluntat popular o de representar el progrés. Això només poden decidir-ho els ciutadans, i ahir vostè va dedicar molt de temps a justificar el pacte de les esquerres i a justificar-se. Per què? No li cal. Jo no dedicaré ni un segon a justificar-me, perquè darrere de vostè i darrere meu hi ha centenars de milers de ciutadans, i això és l'únic que val en democràcia.

I, per això, molt seriosament, li vull dir una altra cosa: fa molts i molts anys que de la discrepància política no en fem un drama, i vostè ahir ho va fer, i li demano solemnement que rectifiqui. En democràcia l'únic punt de no-retorn és el respecte de totes les posicions, i no l'aspiració a imposar les coses. I vull creure –i cregui que li dic la veritat– que va ser una llicència del llenguatge i no una explicitació de conviccions profundes, ho vull creure. Estic segur que vostè i jo estem d'acord. I s'ha dit: «Catalunya és prèvia i serà posterior a tots nosaltres al senyor Pujol i al senyor Maragall, a Convergència i Unió, al PSC i al Partit Popular, i a totes les forces polítiques que estan presents avui aquí a la cambra.» Cal una mica més d'humilitat perquè ningú no pugui apropiat-se la idea de Catalunya, i sovint hi ha hagut i hi ha supèrbia i hi ha hagut i hi ha petulància. Catalunya és de tots, i ens sobrepassa a tots, i crec que estem d'acord.

Per tot això, cal que tots plegats intentem estar a l'alçada de les nostres responsabilitats com a representants legítims del poble de Catalunya i que parlem des del 2003, no com si no hagués passat res els darrers vint-i-cinc anys o com si estiguéssim encara lluitant per la llibertat i l'autogovern, perquè no és veritat, tenim llibertat i tenim autogovern.

I, per això, parlem avui en aquest Parlament en els termes que ho fem. Només cal llegir –i haig de dir que ahir, lamentablement, no vàrem sentir ni una paraula d'això– el seu programa de govern. Des del meu punt de vista, com és natural, dolent, però prou aclaridor. Vostès parlen de més i millor autogovern. Parlen de les corporacions

locals; per cert, li dic que en aquest punt ens podem posar d'acord molt ràpidament, si vostès volen. Parlen d'un sistema de finançament eficaç; ara en parlarem, d'això. Parlen de revitalitzar el Parlament; perfecte, també hi estem d'acord. Parlen de millorar el funcionament dels organismes consultius i fiscalitzadors de la Generalitat; també ens hi trobarem. Parlen de la política de mitjans públics de comunicació, de tots, suposo, també els que depenen dels ajuntaments, de tots; molt bé, hi estem d'acord. Després, plantegen tot un seguit de mesures –les hem hagut de llegir com si féssim els deures, però, bé, jo els he intentat fer, és una pena que ahir el ciutadans no tinguessin ocasió d'escoltar-les de qui pretén ser el proper president de Catalunya– relatives al progrés econòmic i social, i els permet parlar, per tant, de pimes, d'autònoms, de política industrial, de comerç, de turisme, de l'agricultura, de sectors estratègics, de la societat de la informació, de la universitat i les noves tecnologies, de la recerca i la innovació tecnològiques, de benestar social, per tant de la família, de la gent gran, de la joventut, de la infància, de les discapacitats, de la immigració i un llarg etcètera. Parlen de polítiques sanitàries, de polítiques de gènere, de seguretat pública, de política educativa, de política cultural, de política lingüística, d'energia, de política territorial i ambiental, d'ordenació del territori, d'habitatge, de residus, d'aigua, d'infraestructures.

Senyor Maragall, senyor candidat, això només es pot fer, només es pot presentar un programa de govern amb aquestes característiques i amb aquests continguts si hi ha una gran capacitat d'autogovern, una capacitat d'autogovern impressionant, un autogovern sense comparació possible a cap altre estat del món desenvolupat. I el que hem d'exigir és que tot això s'aprofiti en benefici dels ciutadans. I les mesures que vostès han escrit, però que vostè ahir ni va esmentar davant de tots els representants del poble de Catalunya, són una mostra bona que, si més no, es poden fer moltíssimes coses.

Ja sé que ara em deuran dir: «Escolti'm, sí, però per això calen recursos.» D'acord, parlem-ne. Tots vostès saben que el pressupost consolidat, si comptem les empreses públiques de la Generalitat de Catalunya, sobrepassa els 18.000 milions d'euros, uns 3 bilions de les antigues pessetes, que cal repartir entre una mica més ara ja de 6

milions d'habitants, és a dir, uns 3.000 euros per cap, unes 500.000 pessetes de les d'abans, i saben que més del 80% del pressupost de la Generalitat depèn d'ingressos que rep la Generalitat sense cap condicionament, a través dels impostos propis, dels impostos cedits o dels impostos compartits, i que, per tant, el marge de maniobra és molt gran.

Però vull anar més enllà: saben quin és el pressupost de l'Estat, deixant a part la Seguretat Social, que va per una altra banda? Doncs no arriba als 20 bilions de les antigues pessetes, 120.000 milions d'euros, i els ciutadans espanyols són, aproximadament, una mica més de 40 milions. L'aritmètica és molt clara, però el que els vull dir és que la Generalitat de Catalunya, i és bo que els ciutadans ho sàpiguen, té un marge per a la política econòmica, per fer política econòmica, anàleg al de l'Estat i, deixin-me que els ho digui, al que tenen les comunitats autònomes de règim foral, i això és el que diuen els números. Comparin pressupostos i comparin població.

No nego que durant molts anys això no ha estat així; particularment, quan governaven vostès, o quan governaven els seus companys del Partit Socialista Obrer Espanyol, senyor Maragall, però avui els números són diferents i cal fer-los honestament i no generar expectatives que després es poden frustrar. No podem enganyar els ciutadans, perquè la pregunta, al final, ha de ser molt clara: digui'ns què farà el seu govern amb els 3.000 euros que de mitjana ens toquen *per capita*, perquè això és el que volen saber els ciutadans, com els distribuirà, quines polítiques farà. No volen, els ciutadans, discursos essencialistes. Ahir, lamentablement, no varen tenir la més mínima indicació de com es volen gastar vostès els recursos, i cregui'm que des d'aquest Parlament li ho demanarem cada dia, almenys des del meu Grup Parlamentari, perquè després hem d'explicar-ho a tots els ciutadans, que per això ens voten i per això paguen els seus impostos.

I deixi'm ara que li parli d'un altre dels grans tòpics de la política catalana: el famós dèficit fiscal. I vull començar amb una afirmació molt clara: ha existit, ha durat massa i ha estat profundament discriminatori. Però també li vull dir que és ara, precisament, quan això s'està corregint, i, per tant, també hem de corregir tòpics i llocs comuns.

Tots vostès deuen estar d'acord en una cosa: els impostos es paguen en funció de la renda de les persones físiques, de les persones jurídiques i de la distribució de l'activitat econòmica. El territori, com a tal, no hi té res a veure. Hi estem d'acord? Per tant, poca discussió sobre això. Els catalans paguen en tant que ciutadans o en tant que empreses igual que tothom, no en tant que catalans. El debat s'ha de situar, per tant, en què és el que gasta l'Estat, l'Administració general de l'Estat a Catalunya, des de criteris territorials, perquè tampoc hem de parlar de la despesa en pensions o en subsidis d'atur, perquè això no depèn del territori, sinó de les circumstàncies personals de cadascú. I, per tant, la discussió seriosa, i coherent, i rigorosa, ha de ser sobre les inversions.

D'acord. Doncs bé, mai com ara. Les xifres són concloents, i les xifres no es poden discutir: un 18% ara, sobre un 8 o un 9% durant l'etapa dels governs socialistes. Ja sé que no els agrada escoltar-ho, però, senyor Maragall, les xifres són les xifres. I sé que em deuran dir: «És que estem fent l'AVE, l'ampliació del Prat, els ports de Barcelona i Tarragona, les depuradores del Besòs i del Baix Llobregat i tantes i tantes coses», ja. I sé que em deuran dir: «I després què faran, perquè això s'acaba, no?» Doncs molt bé, magnífica pregunta.

Jo els vull anticipar algunes respostes: el meu Grup ha proposat durant la campanya electoral una nova ampliació, més enllà de la que ja s'està fent, de l'aeroport de Barcelona, guanyant terreny al mar i possibilitant que pugui acollir 115.000 milions de passatgers l'any, i convertir-lo, per tant, en un gran aeroport intercontinental. (*Remor de veus.*) Sí, sí. Senyor Maragall, i, per cert, senyor Carod, senyor Saura, què en pensen, de tot això?

El meu Grup proposa fer una gran aposta també per l'ample de via europeu per a mercaderies. Com ho veuen, això? Perquè això sí que pot donar continuïtat a l'esforç inversor de l'Estat.

I aquest és el camí: fer propostes de futur, a mitjà llarg termini. Després hi tornaré, perquè sé molt bé que això és ciment, senyor Saura. (*Pausa.*) Ciment, senyor Maragall.

Però també voldria obrir una altra reflexió: amb aquesta extraordinària capacitat financera i normativa vostès poden pujar, deixar igual o abaixar impostos. Molt bé, què faran? Posaran l'ecotaxa? Els ciutadans volen una resposta. Ho faran? Què faran amb l'impost de successions? Què faran amb l'IRPF? Què faran amb l'IAE? Ja sé que és molt difícil que em responguin, perquè a vostès no els agrada abaixar els impostos. Al contrari, els agrada pujar-los

Fitxer 10

i per això (*veus de fons*), sí, sí, per això els municipis d'esquerra a Catalunya tenen el temps rècord de ser els de la més alta tributació local de tota Espanya, i aquest, em temo, és el futur que ens espera. Escoltin, sí, de tot això, jo estic disposat a parlar-ne seriosament i amb rigor, sense demagògies. No tinc interès a parlar de greuges i reivindicacions sense contingut real. Per tant, si us plau, no repeteixin el discurs d'aquests darrers anys, diguin què volen fer i per què; no facin com Convergència i Unió, no busquin excuses permanentment per amagar ineficàcies, treballin i actuïn, governin. I si ho fan, tindran el nostre suport. No vegin els èxits i els progressos dels altres com si fossin problemes en comptes del que realment són: oportunitats. Que a València, Madrid, La Rioja o Múrcia vagin bé és bo per a tots, o no? I no perdem energies discutint entre nosaltres problemes inexistents. Mentrestant, els altres van fent, i els va bé, i alguns amb dèficits fiscals molt superiors als nostres. Fem el que hem de fer nosaltres mateixos, deixem de rondinar i assumim les nostres pròpies responsabilitats. I aquesta és la realitat, no ens enganyen a nosaltres mateixos. Senyor Maragall, no faci seu el discurs del nacionalisme en clau victimista, no es miri el melic com els d'abans; faci, treballi, governi, no ens capfiquem amb polítiques i respostes del passat. I en aquest Parlament, fins ara, hem sentit respostes des del passat, des d'un nacionalisme amb un projecte esgotat, que necessàriament ha d'anar més enllà per instint de supervivència; és a dir, més enllà en alguns casos, del pacte constitucional i que vol una refundació d'allò que se'n diu «l'encaix» entre Catalunya i el conjunt d'Espanya. I que trenca amb una tradició i una trajectòria basada en

l'estabilitat institucional i en el suport de les polítiques bàsiques; nacionalisme que està obsessionat per l'altre nacionalisme present en aquesta cambra, el d'Esquerra Republicana de Catalunya, i que segueix el camí de la radicalització i que sempre, darrerament, posa l'accent en allò que ens allunya d'Espanya i que defuig tot allò que ens hi apropa.

El meu lema, el lema electoral del Partit Popular durant la campanya electoral era: «Jo crec en Catalunya», i per això crec que hem d'assumir des de Catalunya també Espanya sense complexos, sense ambigüitats, de veritat, honestament, sense alimentar els discursos aliens, com el d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per això, aquesta versió legítima, però particular del catalanisme, ha rebut també un càstig molt important a les urnes, i que reflecteix un declivi inexorable des de fa temps.

Però també hem sentit propostes des del nacionalisme independentista, basat en tòpics i en llocs comuns, que apelen als sentiments i a les vísceres i que sovint obliden la racionalitat, que sovint ignoren les realitats i que des de la insolidaritat i l'egoisme busca la confrontació i l'allunyament d'Espanya. Un nacionalisme que no té en compte que estem en el segle XXI i que no assumeix el paper que realment hem de tenir en el món d'avui, interdependent i globalitzat, i que ahir aquest mateix nacionalisme reconeixia la normalitat del canvi, a diferència d'altres etapes històriques. Gràcies a què? Doncs miri, gràcies a unes institucions que ara vostès volen deslegitimar.

Però també hem sentit un discurs, el d'ahir del senyor candidat, deixi'm que li digui amb tots els respectes, acomplexat, burgès i «progre», obsolet, que no dubta a posar en qüestió temes bàsics, com l'estabilitat institucional o la relació normal entre Catalunya i el conjunt d'Espanya, amb concessions al nacionalisme radical en uns moments que els debats sobiranistes a tot arreu van perdent tot el sentit. Un discurs que parla de polítiques que sabem molt bé que signifiquen: més despesa pública, més funcionaris, més dèficit, i al final menys creixement econòmic; un discurs que significa més impostos, més rigideses, més intervencionisme i més sectarisme, menys llibertat, i que s'aguditzava per la dependència política, ideològica i estratègica que tenen vostès

amb Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa –li haig de dir, senyor Saura, que li dono l'enhorabona, perquè Déu n'hi do el que ha aconseguit– i que ens portarà a l'estancament econòmic, social, cultural i cívic, que coneixem molt bé quan les seves polítiques s'han portat a la pràctica. I aquest és el programa de govern que avui se'ns proposa, no?, grans paraules, plenes de tòpics, tremendament buit de continguts reals que interessin realment els ciutadans.

On són les respostes concretes als problemes concrets?, on són les solucions? Per què, senyor Maragall, plantejem nous problemes que només existeixen en el debat polític, sovint malaltís, que domina l'escenari català? Per què generem problemes des del poder polític que no existeixen a la societat catalana, afortunadament? Per què no parlem de què pot fer la Generalitat, com es poden gastar millor aquestes cinc-centes mil pessetes per cap que li pertoquen a cada ciutadà? I és un programa de govern que no ens fa oblidar algunes anomalies que, des d'una perspectiva democràtica, hem vist aquestes darreres setmanes, després del dia 16 de novembre, per exemple. Com és possible que subordinem l'interès general als interessos dels partits i plataformes PSC- PSOE, Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, plataformes *ad hoc* de base personal, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i que creem disset conselleries? Una de les primeres coses..., la primera cosa que haurà de fer aquest Parlament és fer obres en el banc del Govern, perquè no hi caben vostès, tots. Ja comencem gastant d'entrada, no? Però és que, a més a més, per què ho fan? Doncs, per crear plataformes de poder i de disponibilitat pressupostària per a tot aquest entramat heterogeni. I qui pensa en els ciutadans? Vostès –i ho sabem per experiència– volen més despesa i més funcionaris, com els deia, més càrrecs de confiança, i vaticino que vostès superaran un dels governs més intervencionistes i centralistes del planeta, els superaran. I per tant, ben aviat apujaran els impostos, generaran desconfiança i al final tindrem més dèficit, i amb la resposta habitual que els caracteritza, tornaran a apujar els impostos, i així successivament.

Com és possible...? També un altre exemple li posaré. Que el president de la Generalitat, des de la seva dignitat institucional, senyor candidat –i serà president,

n'estic seguint, a partir de la votació i de la presa de possessió d'aquesta setmana—, com és possible que accepti que els consellers no els nomeni ell, que és l'únic que en té la responsabilitat? Com és possible que es creï sense suport legal obvi la figura d'un cap de govern que, a la pràctica, devalua d'una manera increïble la figura institucional del president? Nosaltres sí que ens oposarem a aquest tema. I digui-li, digui al poble de Catalunya, què farà?, manarà o deixarà que passi allò que ara per ara tots hem vist, que el poder real, que vostès han cedit a canvi d'accedir-hi formalment, el tindrà Esquerra Republicana de Catalunya? Una força que, en definitiva, només té el 16,5 per cent dels vots i que a l'hora de representar els interessos dels catalans al conjunt d'Espanya, a les Corts Generals, és una força irrellevant. Li ho demano, si us plau, mani i no deixi que el manin, i no em refereixo des del Partit Socialista Obrer Espanyol. En això i en moltes coses més discrepo totalment del representant de Convergència i Unió. Malauradament, el PSOE d'avui i el seu lideratge no són capaços de manar-li res, malauradament, perquè si el PSOE fos un partit seriós i responsable no l'hauria deixat que acceptés tantes i tantes coses a favor d'Esquerra Republicana o d'Iniciativa per Catalunya; no li hauria acceptat que el pacte de govern anés molt més enllà de la declaració de Santillana del Mar, que deia, vostè hi era, no?, que deia que «qualsevol reforma estatutària ha de ser consensuada», se suposa que també amb la força política que governa Espanya, i deixi'm que li digui, la que sembla que continuarà governant-la, i que en cap cas ha de significar modificar substancialment la Constitució, més enllà de la reforma del Senat o d'aspectes puntuals i formals que, sincerament, no justifiquen obrir expectatives innecessàries. Però és que no és així, perquè hauria d'explicar, per exemple, i amb claredat, si és possible, si la pretensió d'una consulta popular al marge de les previsions constitucionals és o no coherent amb la Constitució; si la pretensió d'un Tribunal Superior de Catalunya com a última instància obliga o no a reformar-la; si la pretensió que la Generalitat nomeni directament representants als màxims òrgans estatals al marge del Parlament espanyol obliga o no a la reforma de la Constitució; si la pretensió de tenir una política exterior en els termes que vostès han definit obliga o no a reformar la Constitució. I escolti'm, no passa res, eh?, no passa res, però és obvi

que això no és el que es va dir a Santillana del Mar. I li demano que em digui si renega del document de Santillana, i per tant, renega del PSOE o no. Perquè no es pot –no es pot–, com diu el clàssic, enganyar a tothom tot el temps. Digui'm si està amb el PSOE o està amb el discurs d'Esquerra Republicana. I els seus votants estan esperant una resposta clara al respecte. Simplement, senyor Maragall, estem amb la Constitució i amb els termes de la seva eventual reforma de Santillana del Mar o no hi estem.

La meva impressió personal és que vostè per ser formalment president de la Generalitat ha cedit en tot allò que calgui i s'han convertit en un instrument en mans d'Esquerra Republicana. I cregui'm que ho lamento, i molt. I davant de tot això què més podem dir? Vol que breument parlem de polítiques concretes? Jo li demano: què farem amb el sistema educatiu i amb els concerts, els suprimirà? Què farem per millorar la qualitat d'un ensenyament que a Catalunya és molt i molt baixa? Què farem amb la política lingüística, sancions i discriminacions o incentius reals? Deixi'm que li digui una cosa: no generin vostès problemes allà on no n'hi han, la societat catalana està tranquil·la, siguem molt prudents. Què farem amb la sostenibilitat del sistema sanitari i amb els concerts i amb l'Institut Català de la Salut? I què farem, efectivament, ja ho han esmentat vostès, però què farem amb els autònoms i les pimes més enllà de dir que són molt importants? Això ja ho sabem. I, si us plau, no fem demagògia amb les grans empreses. O és que algú creu que un país important no ha de tenir grans empreses i com més grans millor i com més multinacionals millor? I què farem amb les infraestructures? Li voldria preguntar què pensa del túnel d'Horta o del túnel de Bracons, o què pensa del quart cinturó; què pensa de les centrals de cicles combinats, per generar energia a partir de gas natural; què pensen fer amb les línies d'alta tensió, les volen autoritzar o no; què farem amb les antenes de mòbils; què farem amb l'alta velocitat, perquè jo he escoltat versions molt contradictòries, no? Ja sé que tot això és ciment, però és que, que jo sàpiga, les infraestructures normalment es fan amb ciment. Què farem amb la immigració; què farem amb el pacte entre el Partit Popular i el Partit Socialista, senyor Maragall, que vostè va desqualificar? –per cert, votat pels diputats del Partit Socialista de Catalunya

en el Grup Parlamentari del PSOE a les Corts espanyoles. Hem parlat també del Pla Hidrològic Nacional, molt bé, què farem amb les interconnexions de xarxes i què farem amb el Delta, a més a més de parlar-ne cada dia; què farem amb el Delta, que se'ns estàmorint, quines inversions hi pensen fer (*remor de veus*), sí, sí, sí, com es nota que molts de vostès no hi han anat (*forta remor de veus*): el Delta s'estàmorint i necessita actuacions urgents. A mi m'agradaria saber què pensen vostès al respecte. (*Remor de veus*). El que pensa el Partit Popular i el seu Grup Parlamentari, vostès ho saben perfectament. A mi m'agradaria saber què és el que pensen vostès fer per salvar el Delta.

Què farem amb la nostra capacitat normativa en matèria d'impostos, els abaixarà?, en suprimirà algun?, els apujarà?, no farà res?

Davant de tot això, ho repeteixo, hi ha alternatives. I les anirem proposant des del meu Grup al llarg d'aquesta legislatura, amb la convicció que podem anar convencent cada vegada més ciutadans. I li ho dic, i vaig acabant, des d'una voluntat de col·laboració en temes bàsics. Jo estic segur que, en alguns temes, podem fer-ho i podem arribar a acords: l'ordenació territorial, la llei electoral, la revitalització del Parlament, la segona descentralització cap als ajuntaments, el plantejament metropolità la millora dels serveis socials... Sé molt bé que, lligats com estan de mans i peus a Esquerra Republicana, no podem arribar a acords en altres temes, com els institucionals o els de finançament, però també he vist que es neguen d'entrada, i diguin per què, a arribar a acords amb el Partit Popular, si governa Espanya, i la governarà com sembla previsible. Però sàpiga en qualsevol cas, senyor Maragall, que nosaltres farem els esforços necessaris. Vostè em coneix i sap que això serà així – serà així –, sens dubte, en benefici del país, però no em faci trampa – no em faci trampa –, anul·lin vostès el punt del seu acord relatiu a no arribar en cap cas a acords amb el PP, perquè, si no és així, com vol que me'l cregui?

Després d'escoltar-lo, amb tot el respecte i amb tota l'atenció, li he de dir que crec que el seu govern, legítim i democràtic – i sobre això cap broma –, no serà bo, serà negatiu. I per això li dic que votarem en contra des del convenciment que hi ha

polítiques alternatives que es basin en la voluntat de col·laborar amb el Govern d'Espanya. I ara per ara això, pel que s'ha vist, només ho podem afirmar des del Partit Popular de Catalunya, ningú més. I no oblidí que ara com ara som el partit que governa Espanya.

També polítiques alternatives que pensin en les polítiques concretes necessàries a favor dels ciutadans i de les seves preocupacions reals; polítiques que tinguin un enorme respecte a les nostres institucions i que no les qüestionin per interessos electorals o de partit; polítiques que plantegin projectes de futur en funció de les necessitats de Catalunya, sabent que són perfectament compatibles amb les necessitats del conjunt d'Espanya; polítiques que parlin de la societat de la informació i de les noves tecnologies, que parlin de treball, que parlin de seguretat, de benestar, de qualitat de vida, d'infraestructures necessàries... Aquí ens hi podem trobar. I aquest, senyor Maragall, sàpiga, serà el nostre estil a l'hora de fer oposició. I no li diem per quedar bé que faci disbarats, com de vegades li diuen des de l'altre Grup de la oposició; en això l'ajudarem. La radicalitat no ens interessa, vostè ja la té dins del govern (*rialles*) i ja en té prou; vostè el que necessita, clar, és moderació, serenitat, sentit comú, realisme, i si va per aquí, des de l'oposició del Partit Popular, l'ajudarem. Però lamentablement crec que no serà així, i per això avui li reitero: votarem en contra, desitjant-li sort, de veritat, i encert, però avui no li podem atorgar la nostra confiança, i cregui que ho lamento, perquè vostè podria representar la il·lusió d'un canvi necessari. Però ahir només el seu discurs es va dirigir als seus socis de govern, ni tan sols es va dirigir, deixi'm que li ho digui, al seu electorat. Ahir va estar, i darrerament està vostè molt més nacionalista que socialista. I és un canvi absolutament necessari

Fitxer 11

...després de prop de vint-i-quatre anys, que, com he dit al començament, sens dubte han estat excessivament llargs, però no és un canvi il·lusionant, és un canvi per anar enrere, és un retrocés. Malauradament no comença avui una nova etapa, sinó que

només canvien els protagonistes. Els debats, pel que hem vist, són els mateixos i al final, com sempre, la culpa de tot és de Madrid.

Permeti'm que li digui que són el passat, i nosaltres el que volem és el futur de Catalunya i d'Espanya, dels catalans i de tots els espanyols. Ahir vostè feia el discurs de la seva vida –ja li ho ha recordat el senyor Mas–, cregui'm que li ho dic amb sentiment: no ho va aprofitar, no ha començat bé, i els catalans que l'han escoltat ara comencen a saber què volen fer, però no de la seva boca, sinó en boca dels seus socis de govern. Ni tan sols, deixi'm que li ho digui, els ciutadans saben avui què volen fer respecte a l'Estatut o respecte al finançament. La vella cançó, i gran cançó, deia *Parole, parole*.

No li diguem ara... –i acabo, senyor Maragall–, no li diguem ara, a Espanya –i a vostè li sonarà molt això–, no li diguem adéu. No li diguem adéu, diguem-li benvinguda, perquè volem seguir fent les coses junts. I en aquests darrers vint-i-cinc anys això ens ha anat molt bé, i no ho malmeti, senyor Maragall, té avui una gran responsabilitat històrica.

Vostè deia ahir que no hi ha unitat sense diàleg, i jo hi estic d'acord: a Catalunya i a Espanya. I això no és possible si vostè hi sumés que el que volen és anar-se'n d'Espanya. Jo no ho vull, i estic segur que moltíssims catalans tampoc, i aquests ciutadans i ciutadanes de Catalunya volen la seva resposta i també la dels seus socis de govern, tot i que la d'alguns la sabem molt i molt bé.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

El senyor Carod-Rovira demana la paraula?

El Sr. Carod-Rovira

Demano la paraula per al·lusions i contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Carod-Rovira

Jo estic disposat a acceptar qualsevol reflexió política però no afirmacions que no es corresponguin a la realitat. Que Catalunya pugui ser estat, com volem nosaltres, no és ni egoisme ni insolidaritat, és un dret democràtic al qual no estem disposats a renunciar, encara que no agradi al senyor Piqué –anava a dir al senyor PP, perdoni–, encara que no agradi al senyor Piqué, que no agradi al PP i per més que intenti –com avui he vist que ha començat ja– un nou estil de criminalitzar Esquerra Republicana.

Em sap greu el to de la seva intervenció, senyor Piqué, perquè no era habitual en aquesta cambra, i permeti'm que li digui que qui l'ha sentit i qui el sent.

Si el poble de Catalunya hagués donat crèdit a les paraules que ha dit, catastrofistes, no callaria ningú aquí, ni tan sols l'uixer que hagués de ser l'últim que apagués el llum. Per sort, el poble català ens ha donat vint-i-tres escons a nosaltres, setanta-quatre al tripartit i quinze a vostès. Qui és radical a Catalunya? Ho són vostès. Que cadascú es posi al lloc on li correspon, que és on l'ha posat ja la societat catalana.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Piqué, també per un minut.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Miri, senyor Carod, quan es diu amb la rotunditat que vostè ho diu, i en té tot el dret, no? –en té tot el dret–, que el que vostès volen és anar-se'n d'Espanya, jo li haig de dir que això, a mi, em sembla radical, a mi i a molts més –i a molts més–, i que hi ha molts ciutadans de Catalunya que en funció d'això se senten intranquils. I el que em preocupa és que amb tota la legitimitat democràtica que li donen els vots, i vostè en té el 16,5 en aquestes darreres eleccions, si vol li recordo també que de vegades, a mi, em sobta, des del punt de vista de la legitimitat

democràtica, que qui té un sol diputat a les Corts Generals, doncs, parli en nom de Catalunya aparentment amb més dret i amb més legitimitat que un Partit Popular de Catalunya que en té dotze. I cada elecció té les seves circumstàncies i potser al mes de març sàpiga que haurem de tornar a parlar amb altres termes des d'aquest punt de vista.

Tots hem d'orientar el nostre debat polític en funció de les realitats democràtiques que atorguen els ciutadans i, per tant, doncs, deixi'm que li digui que nosaltres seguirem defensant les nostres idees. No comparteixo en absolut que jo hagi criminalitzat a ningú, sinó que he posat l'accent en aquelles coses que em semblen profundament contradictòries de la seva coalició de govern i que crec –que crec– que mereixen resposta fonamentalment del Partit Socialista i del que serà president de la Generalitat...

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

...no tant de vostè.

Gràcies.

El president

Una qüestió prèvia, s'ha deixat les ulleres i el rellotge. (*Rialles.*) Senyor Maragall, té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Molt honorable senyor president. Senyor Piqué, a mi, m'hauria agradat, i ho tenia apuntat fins i tot, poder començar el meu parlament dient-li: «Benvingut», però deixi'm que abans de dir-li benvingut, que ara li ho diré, li digui que hi ha coses que no són benvingudes, de part de vostè, com és un victimisme que vostè acusa en altres, no precisament en els socialistes, però, en altres partits d'aquesta cambra. Per favor, no faci ús, vostè, d'un victimisme quan no hi ha víctimes, o almenys vostès no en són, les

víctimes. Vostès estan en el Govern espanyol –el seu partit, em refereixo–, doncs, estan al Govern espanyol i, si alguna cosa grinyola d'aquest país i si hi han sortides de to i si hi ha gent que pot moltes vegades pensar que no estem en el millor dels móns, això és degut no solament a què...–no perquè vostès hi siguin, que en això no hi tinc res en contra, que el Partit Popular estigui al Govern espanyol, no–, però això és degut a què hi ha una determinada versió del Partit Popular i una determinada versió del que és la dreta espanyola que s'està.. fent; s'ha fet, no és que s'estigui fent, s'ha fet ja, de temps, amb el control de la governació i del llenguatge de la governació, i que aquest llenguatge és el que està fent més pel trencament entre ciutadans espanyols de diferents nacionalitats i regions que cap altra cosa. I vostè això ho hauria d'entendre.

I dit això, li haig de dir, aleshores, sigui benvingut. Sàpiga que nosaltres no deixarem que ningú posi en dubte la seva catalanitat, per exemple, i sàpiga que contrastarem idees i contrastarem projectes, i que probablement no estarem d'acord amb algunes coses, però m'imagino que en altres sí.

I, en segon lloc, sàpiga que el voldrem per al gran acord nacional. No estarem d'acord amb com... «No estarem d'acord», no, solament en el llenguatge, que això es pot anar polint en el futur, sinó que probablement no estarem d'acord amb algunes de les solucions de govern, amb moltes, amb la majoria de les solucions de govern. Les esquerres, i més encara les esquerres catalanistes, tenen una concepció, antiga concepció i renovada concepció de la governació, que no s'adiu exactament amb el que és l'estil i la manera de governar del Partit Popular. No sabem encara quina seria la del Partit Popular català a Catalunya, perquè no han tingut ocasió de poder-ho demostrar, però volem pensar que si això algun dia existeix serà diferent, i cosa que serà més senzilla.

En tot cas sàpiguen que els volem en un gran acord nacional, volem que vostès estiguin presents en la formulació del que ha de ser la nova carta magna catalana, per dir-ho així, i el nou finançament. I aquests són els dos temes, senyor Piqué, als

quals jo em vaig limitar. I dic «limitar» i no ho hauria de dir, perquè limitar això és molt difícil, com vostè sap.

És molt senzill fer una tirallonga de referències en la qual surtin les paraules «joventut», «bellesa», «barris», «grans empreses», «petites empreses», «internacionalització»..., jo què sé, en fi, «mitjans de comunicació», etcètera, tots seguits, i aleshores dir: «Vostè no ha parlat d'això.» Vostè tampoc. Vostè ha fet una tirallonga de noms, però no ha dit res d'això, com és lògic, no?

Sàpiguen que nosaltres volíem parlar i volem parlar en aquest debat de les coses fonamentals. I aquestes són: com ha de ser l'Estatut de Catalunya; com ha de ser l'encaix de Catalunya amb Espanya; quina és l'Espanya que nosaltres volem –i cada u hi posarà el seu accent; per nosaltres, està allà on volem que estigui?, i, quina és l'Espanya que nosaltres volem per poder dir, per no haver de dir allò que vostè m'ha dit cap al final del seu parlament que jo no havia de dir, que és un adéu. Però nosaltres callats no ens quedarem; una cosa és que no diguem adéu, una altra cosa és que puguem dir que en aquesta Espanya hi estem bé, que és el que s'ha dit.

En l'Espanya que governa el senyor Aznar i de la manera que la governa és molt fàcil que la gent que tingui ganes de dir adéu a Espanya creixi en nombre, i això ho han de tenir clar els populars catalans, ho han de saber. Vostès pertanyen a un partit que està dirigit per un estil –no vull personalitzar, perquè seria aleshores menys greu, potser–, un estil perquè els estils es poden perpetuar, les persones, no, eh?: passen, però els estils de vegades es queden.

Hi ha un estil de governació espanyola molt antic, fatu, arrogant, ignorant de les diferències, poc sensible, poc proper, que quan vol fer la brometa, en fi, o vol quedar bé, aleshores encara és pitjor, perquè se li veu el llautó, que tot allò és fals, i aquest estil jo no dic que sigui l'estil del seu partit, dic que és l'estil del seu partit en aquest moment, i que nosaltres hem rebut, no ho puc amagar, amb una certa esperança el fet que vostè decidís –com sembla que ha decidit, i el felicito per això– quedar-se a fer política aquí, a Catalunya. Perquè això vol dir que efectivament vostè entén que Espanya es pot fer des de Catalunya i que s'ha de fer des de Catalunya, i que

Catalunya no es pot fer des d'Espanya. És des d'aquí que s'ha de fer Catalunya i, al mateix temps, si alguna possibilitat hi ha –i vostè i jo creiem que n'hi han–, fer Espanya, fer l'Espanya que volem, aquesta a la qual no li haurem de dir «adéu», ni «passi-ho bé», tan sols, sinó «sigues com has de ser», «comporta't respecte a la teva pluralitat», no?

Nosaltres, a vostès, els volem, doncs, en el gran acord nacional per l'autogovern i pel finançament de Catalunya.

Vostè ha parlat d'expressions intolerants. Doncs, d'expressions intolerants, pel que li acaba de dir, francament, en fi, nosaltres no hem aprendre res de ningú que no sigui, no de vostè, però sí de vostès.

Sobre el programa, sobre si el programa ha canviat o canviarà pel fet de ser un tripartit de les esquerres catalanistes, no?, doncs, evidentment que els programes han canviat, evidentment que nosaltres hem estat un mes treballant, nosaltres no fem els pactes per telèfon. Ho torno a dir, no vull ofendre a ningú, nosaltres no fem les coses a corre-cuita, hem estat treballant un mes, pràcticament, per arribar al casament de tres programes diferents, que eren diferents i que tenen aspectes diferents. I vostès diuen: «No s'entendran, no funcionarà», doncs, miri, a la vida política d'avui, qui no s'entén amb algú altre no val per a res. Si Catalunya no s'entén amb Espanya i amb Europa val més que no s'hi posi. Si Espanya no fa l'esforç de convèncer –com darrerament no crec que ho hagi fet, el Govern espanyol–, tampoc no servirà per a res.

No hem aconseguit, per exemple, en la Conferència Europea més que, simplement, reenviar-la fins al mes de juny a Irlanda del Nord. Per què? Perquè Espanya no ha sabut trobar una solució al punt en el qual la seva intolerància, o la dels altres, no hi entro, se'ns havia imposat, no?

Vostè ha parlat de diners, i m'ha agradat perquè ha donat alguna xifra concreta: 20 bilions de pressupost de l'Estat, 3 bilions de la Generalitat. Li ho dic jo, 3.000 dòlars / euros per càpita, a cada un dels ciutadans, 3 bilions –3 bilions– del pressupost de la Generalitat. Sap quant gastem a sanitat? El 40 per cent. Sap quin és el nostre

projecte, quin és el nostre objectiu des de fa anys i panys? I estàtan dit i tan redit que sembla mentida que ara em diguin: «Per què no diu res»? No, no, és que si ho dic, em diran: «Quin avorriment, ja ho havia dit.» Sí, ho havíem dit, 40, 30, 30. Havíem dit: «Volem que l'Estat...» No és que vulguem –no és que vulguem–, és que preveiem que si amb bon sentit i, en fi, amb bon ànim es pot arribar a una situació en la qual l'Estat sigui menys de la meitat –ja estàa punt de ser-ho menys de la meitat– de la despesa pública, neta, tret de pensions... –tret de pensions i tret d'amortitzacions del deute financer, per descomptat, però això són coses que fa l'Estat, sí, però les fa com a caixa general de tots, i, per tant, no les compto, no? En aquest sentit ens hem acostat moltíssim a aquell 50, 25, 25, que vam demanar fa anys, i ens estem acostant, a poc a poc, al 40, 30, 30, i jo haig de dir que si alguna cosa va endarrerida són els ajuntaments, és l'últim 30. És a dir, les autonomies han nascut, han guanyat pes, el seguiran guanyant, però no hem fet el rebot, no hem fet la redistribució cap a baix que havien de fer.

Però això, senyor Piqué, vostè i jo, si ens posem amb un paper i un llapis en una taula asseguts i ho discutim, ens posarem d'acord de seguida amb quins són els números. Una altra cosa és a quin ritme s'ha d'avançar cap a aquest objectiu que nosaltres diem. Però jo en aquest acord el voldria, senyor Piqué, perquè a més serà útil, perquè a més la seva experiència en el Govern espanyol..., i més, i més enllà en el Cercle d'Economia i altres, que el coneixem com a professionalment molt solvent, per les seves prestacions anteriors ens ha de servir per arribar a acords. I jo li demano, salvant algunes de les frases que vostè ha dit, certament una mica doloroses per a nosaltres, no?, jo vull que vostè sigui en el gran acord nacional i que sigui un protagonista d'aquest gran acord nacional.

Els recursos, primer, s'han de tenir. Vostè pregunta: «No han discutit, no han explicat com ho repartiran.» Bé, ho hem explicat pel dret i pel revés, amb els programes de cada un dels partits i fins i tot en la síntesi dels programes, però primer els hem de tenir –primer els hem de tenir– i aquest és el punt fonamental.

Vostè fa molta crítica de les obres que diu que nosaltres no sabem fer perquè són ciment, no?, ha dit. Miri, això del ciment, hi ha una cosa que de vegades perdem de vista, ciment vol dir que es perd...

Fitxer 12

...que és formigó i que nosaltres som gent que no ens agrada el formigó i que estem en contra de les grans obres... Si és això el que deia, no? Suposo que era això. (*Veus de fons.*) Sí, sí, sé al que es refereix.

Tenen de tenir en compte una cosa: la visió que es té a Madrid del ciment i la que es té aquí és diferent. Sap per què? (*Veus de fons.*) No, no..., i li diré per què, perquè és una qüestió de números, no?, és de tocar i tocar. La densitat és diferent. L'any 1945 hi havia una cosa que es deia *Dirección General de Regiones Devastadas*, que dirigia un senyor que es deia Pedro Bidagor Lasarte, i a aquest senyor li van encarregar la reconstrucció de Madrid i Barcelona, després de la Guerra Civil i després de la Guerra Mundial. Doncs, molt bé, a Madrid, sap quant van trigar a aprovar el Pla? Tres anys. L'any 48 ja el tenien, i aquí l'any 53 –l'any 53–; vuit anys, van estar! I es pensa que és perquè allò era Madrid i van posar-hi més..., en fi, més ganes, per dir-ho així, i aquí menys? No, no, no...! Perquè Madrid era Madrid i prou! O sigui, tot el que hi havia al voltant, tot *el monte era orégano*, no hi havia cap mena de problema per créixer. I en canvi, aquí, que hi havia el riu, hi havia el Delta, hi havia l'agricultura més rica d'Europa, segurament, en el seu moment –que ara està deixant de ser-ho, perquè, és clar, la pressió dels preus industrials i terciaris, doncs, l'està fent fora, no?, i mirarem de salvar-ho, no és així? (*Forta remor de veus.*) Doncs, bé..., és clar, què vol dir «ciment»? Què vol dir «ciment», quan vostè diu «ciment»?

És que a Madrid, aquest Prat, aquest Prat del Llobregat poc hi és, no hi és. No sé si m'explico. És a dir que la cultura..., la cultura no es tracta que aquí siguem molt més ecologistes que allà. És que aquí som ecologistes tots. És que aquí trepitgem l'altre tots. És que aquí la densitat és més alta. És que aquí el respecte per aconseguir la

mateixa qualitat del medi ens ha d'obligar i ens obliga a fer molts més esforços que no pas a la *meseta*. A veure si m'entén.

Per tant, no es pensi que això del ciment és un invent d'un partit petit que ha sortit a dir: doncs, ara nosaltres ens inventarem una fórmula que sigui popular perquè la gent digui que no a tot. No, no, no... Es tracta que el nostre país és un país petit –el president Pujol ho ha dit moltes vegades–, rebregat, amb molt poques planes, amb la plana de l'Empordà la plana de Vic i la plana de Lleida. I s'ha acabat, i tota la resta són coses que s'han de foradar, que s'han de construir de mil maneres diferents, on sempre està trepitjant un ull de poll d'un altre que té uns interessos que són legítims, també. Per tant, aquesta densitat ens fa més rics, però ens fa més cars. A veure si m'explico: ens fa més complicats de gestionar.

I si a això vostè, reduint-ho tot a res, pràcticament, en vol dir «la política de no al ciment», digui-ho així. Nosaltres anirem molt en compte a veure què és el que trepitgem, a on trepitgem cada vegada que creixem, no?

Vostè ha dit que els ports, les depuradores, els aeroports, que tot això són coses que s'estan fent i que són inversions importants. Senyor Piqué, vostè sap millor que jo i millor que ningú que totes aquestes inversions són criatures que es porten el pa sota el braç: ports, depuradores –depuradores amb menys sentit, però també, a través de mecanismes fiscals que estan molt ben establerts, ja– i aeroports... Escolti, els aeroports s'ho paguen tot i encara en paguen d'altres, per dir-ho d'alguna forma. Les inversions que s'estan fent... Vostè em dirà cal finançament. És clar que cal finançament! Però ja voldria, jo, que totes les inversions que haurem de fer siguin inversions com la de l'aeroport, que puc anar a qualsevol banc i em diran: quant en vol? Perquè l'aeroport de Barcelona, i l'aeroport de Madrid, per descomptat, i el de Palma són els negocis més grans que hi ha a Espanya –negocis en mans públiques, per cert. Cosa que el seu Govern –el Govern en el qual vostè va participar, perdó–, doncs, no va voler reconèixer en el sentit de donar als aeroports autonomia per poder gestionar... Cosa que no entenc de vostè, ho entenc del senyor Cascos, però no ho entenc de vostè, d'un ministre català que està en un govern que ha de decidir sobre

quina és l'estratègia dels aeroports, i a l'aeroport més important de Catalunya, que és l'aeroport de Barcelona, que és enormement rendible, no li dóna la llibertat per fer un mínim d'estratègia pròpia? Un aeroport en el qual el *cargo* Borrell, Borrell, Borrell... En Borrell ja feia molt de temps que se n'havia anat del Ministeri quan es va... (*Remor de veus.*) Molt de temps!, molt de temps que se n'havia anat del Ministeri quan es va començar el nou aeroport! (*Forta remor de veus.*)

Però vostès i el seu Govern han impedit que tota la prestació de *cargo* de l'aeroport de Barcelona pugui créixer. Va estar potser vuit anys «plafonant» a vuitanta milions de tones, quan el *cargo*, les mercaderies, és el consum que creix més en el trànsit aeroportuari, el que més. I, tanmateix, no, no..., com que allò era AENA, i AENA no tenia interessos propis més que els d'una exdirecció general del Ministeri, doncs, així ens va.

Mirin, o tenim autonomia en la gestió de l'aeroport, sense que això no vulgui dir que l'Estat no hi sigui, o que AENA no hi sigui –em semblaria perfecte–, o tenim autonomia per fer-ho, o el senyor Cascos o qui el succeeixi en aquests mesos que falten del seu Govern, que espero que siguin els darrers, no?, doncs, prenen determinacions positives en aquest sentit, o, si no, en el moment que això canviï, canviarà radicalment –radicalment.

Perquè li dic: no pot ser –no pot ser– que l'aeroport de Barcelona no tingui autonomia i, mentrestant, que l'aeroport de Barcelona no pugui tenir socis privats, per exemple. Sóc més liberal que vostè en això, no? No, no..., tot d'AENA. I que, mentrestant, el Ministeri d'Obres Públiques, o de Foment, li estigui dient a un gran operador o constructor espanyol privat..., que se'n vagi a comprar el 35 per cent de les accions de l'aeroport de Sidney. Bé. I, per què els grans inversors espanyols poden anar a comprar aeroports a Sidney i no poden comprar l'aeroport de Barcelona, per començar? I, per què «la Caixa» tampoc? O, per què les empreses catalanes tampoc? És que tenim micos a la cara, diguéssim? Que és que..., què passa? Per què no podem, nosaltres, gestionar, des del sector públic i del sector privat, uns aeroports

que... Escolti, no és per res, eh?, és perquè són una part fonamental de l'estratègia política i econòmica i territorial de Catalunya. Que no ho entén?

El dia que l'aeroport de Barcelona i el dia que els altres aeroports, gràcies..., gràcies a la pujada de l'aeroport de Barcelona, passin a ser, com està començant a ser, en el cas de l'aeroport de Girona, també, per la presència de companyies privades..., el dia que això succeeixi estarem parlant de coses serioses. Tota la resta –tota la resta– no ho és. És a dir, volem transparència. Volem que el senyor Rato no ens digui que *enseñar las balanzas fiscales es enconar los ánimos*. Volem que les dades estiguin sobre la taula, les publicarem. I no acceptarem, perquè és tan important com això, que els mapes, les infraestructures, el dibuix, siguin contradictoris amb una política fiscal, que admetem o esperem que serà enormement més progressiva.

Senyor Piqué, hi han moltes coses de les quals voldria parlar amb vostè, moltes més. Vostè diu: «Els impostos catalans són més alts que els de Madrid o que els de la resta d'Espanya.» I com no ho han de ser? Vostè sap quants museus hi han a la ciutat de Madrid i a la ciutat de Barcelona, per exemple? Doncs, suposi que n'hi hagin trenta-dos. A Madrid n'hi ha dos que són de l'Ajuntament i trenta que són de l'Estat. I a Barcelona? N'hi han trenta de l'Ajuntament i un que és de l'Estat, que és l'Arxiu de la Corona d'Aragó, per cert, i l'únic. Com vol que els impostos de Barcelona no siguin més alts que els de Madrid?, si haurien de ser els més baixos d'Espanya, en aquest sentit! Ja sé que aleshores el senyor Gallardón diu: «Oh!, també tenim les despeses de defensa, és a dir, de protecció, en qualitat de capital de l'Estat, etcètera.» Molt bé. Resti tot això d'aquí i continuaré comparant net, d'això, i veurà que, si a Madrid els impostos els apugen, que em sembla que ara el senyor Gallardón ho vol fer, i ho farà tot i que el seu Partit li ha dit que no, Barcelona pot començar a tremolar, i tots els catalans també. Perquè vol dir que la potència econòmica i financera que s'ubicarà a l'Administració local de la capital d'Espanya, a fi de bé –i em sembla fantàstic, eh?–, serà tan enormement superior al que puguin donar a les altres ciutats que aquest país farà.. (*Veus de fons.*) En fi..., es decantarà per dir-ho d'alguna forma, no?

Sàpiga, doncs, que quan nosaltres parlem d'equilibri financer hem de parlar de tots els tres sectors. Estigui tranquil, deixarem de rondinar; no és el nostre, rondinar. Nosaltres som de la proposta, nosaltres proposarem. Però vostès, aleshores, no se'ns esverin. Nosaltres deixarem de rondinar. No direm: «Oh!, que ens estan fotent. Oh!, que ens estan traient, que ens estan perseguint, que ens estan dient...» No, no, no ho direm! No, no, nosaltres direm: «Volem l'aeroport de Barcelona com el de Sidney: tenir socis privats, ni que siguin privats espanyols.» Ho volem –ho volem–, això, eh? Volem que l'alta velocitat arribi, per descomptat, en les dates que s'havia previst. No volem que s'estigui gastant més diners en el Pla hidrològic nacional, en el transvasament de l'Ebre que no pas en el Segarra - Garrigues. No, no, no ho volem. Això no és rondinar, és que proposarem les maneres de fer-ho. Vull dir, els ho posarem senzill. I vostè estarà aquí, pel que jo sé; si vostè es queda aquí, en aquesta cambra, jo em penso que aquestes coses de debò que seran més fàcils.

Miri, no m'agradaria –no m'agradaria– que semblés que sobre aquest punt hi ha un excés de personalització. No hi és, perquè, a més, tinc un major respecte pel seu Grup i pels components del seu Grup de l'última legislatura, eh? De debò. Jo confio molt de la seva presència aquí, senyor Piqué. Hi confio, perquè sé que Espanya s'està acostant a una situació de canvi. Perquè sé que Espanya s'està acostant a un moment en el qual haurà de decidir coses que fins ara no s'ha atrevit a decidir. I sé que Catalunya serà la impulsora d'aquests canvis en una bona part –tampoc no em vull atribuir el cent per cent dels mèrits. Però sé que el posicionament, la línia que el Govern de les esquerres catalanistes està agafant, i el fet que s'hagi construït per la força de la necessitat –ho vam dir–, però amb la virtut d'haver-ne pres nota, no?, i d'haver fet els deures, sé que tot això, en aquest país, pot provocar o un gran esglai o un gran avenç. I espero que vostè contribuirà al fet que sigui allò segon.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor Maragall, per la seva intervenció i també pel to i per les referències personals. Gràcies per la seva benvinguda, que la hi agraeixo profundament. I jo el que li puc garantir és una cosa que li he dit en la intervenció d'abans, no?, que procuraré contribuir de manera constructiva i positiva, conjuntament amb tot el meu Grup Parlamentari, a afrontar tots els grans reptes que té Catalunya, no?, que té Catalunya i el conjunt d'Espanya, i que des d'aquí també hi podem fer grans aportacions.

Per tant, jo li agraeixo això, i només un petit comentari, breu, perquè crec que tampoc té massa sentit que fem un debat sobre això, no?, sobre el tema del victimisme i sobre el tema del llenguatge dels uns i dels altres.

Miri, li ho dic de veritat, si algú és permanentment demonitzat en aquest país és el Partit Popular –si algú és permanentment demonitzat a Catalunya és el Partit Popular. Cada dia. I ho hem sentit en aquesta cambra. El que passa és que els ciutadans de Catalunya hi estan tan acostumats que ho troben normal. I aleshores resulta que quan dius algunes coses que no són ni la quarta part d'ofensives a qualsevol altra força política, doncs la gent està ofesa i dolguda; no hi estan acostumats.

Doncs, miri, abans s'ha esmentat l'estil, no? I el meu estil, que procura ser sempre moderat i constructiu, també passa per dir la veritat, o almenys la meua. I passa per, quan jo crec que hi ha tòpics i llocs comuns instal·lats en el debat polític, doncs, denunciar-ho.

Jo crec, sincerament, que Catalunya està massa dominada, en el seu debat polític, per tòpics i llocs comuns. I que massa sovint hi ha un divorci extraordinari entre el que es discuteix en aquesta cambra o el que discutim els dirigents polítics catalans i allò que realment palpita en el si de la societat catalana. I hem d'anar molt amb compte en això –hi hem d'anar molt amb compte, no? Crec que és molt bo que algú, de tant en tant, sigui políticament incorrecte, trenqui tòpics i digui el que realment pensa –i digui el que realment pensa–, sense que això hagi d'ofendre a ningú.

També li agraeixo aquesta oferta de poder arribar a acords. Jo he esmentat uns quants possibles acords sobre temes molt importants per al país. Ens hi posarem a treballar de seguida. Però vostè, com és natural, ha parlat, doncs, de la proposta de nou Estatut i del nou sistema de finançament.

Bé. Veurem com es van articulant, des del punt de vista del debat parlamentari, aquestes coses, no? És coneguda la nostra posició sobre l'Estatut. Nosaltres, al llarg de la campanya electoral, hem dit que érem l'única força catalana que defensava l'Estatut. Totes les altres forces polítiques catalanes, doncs, el volen modificar, el volen canviar, el volen suprimir per substituir-lo per una altra cosa, no?, per un Estat lliure associat, per un nou Estatut nacional... En fi, molt bé, tot això és legítim, només faltaria! Però nosaltres hem defensat l'Estatut de tots. Per què? Perquè estem convençuts que les institucions, i aquesta és una de les grans virtualitats i un dels grans encerts d'aquests darrers vint-i-cinc anys, han de ser de tots. I que l'estabilitat institucional és un valor extraordinari. Sense estabilitat institucional un país no pot prosperar.

I el que no podem intentar és substituir institucions que són de tots, per tots compartides, en les quals caben tots els interessos i tots els sentiments dels ciutadans, sense distinció –perquè Catalunya, que afortunadament és plural, té molts sentiments diferents de pertinença i d'identitat, molts–, i substituir això per institucions que responen només a una part, per important que sigui, dels sentiments i dels interessos del país, però deixant al marge una altra part.

Per això sempre hem dit que aquest debat no s'està abordant d'una manera correcta. I que si s'abordés d'una manera diferent, des del consens màxim –des del consens màxim–, i salvant el principi que les institucions no depenen de les alternances polítiques, sinó que han de ser sempre de tots, algun dia, si es planteja en aquests termes que per ara no

ja li dic que intel·lectualment jo, personalment, no tinc cap problema. Però és que està mal plantejat, aquest debat. Veurem com evoluciona, per tant –veurem com evoluciona.

I, des del punt de vista del finançament, jo també vull recordar algunes altres coses, no?, i novament potser el que faig és trencar tòpics i dir coses que, com que no són les que es diuen normalment, sorprenden i no agrada sentir-les. Jo he vist gent que em nega que s'estigui ampliant l'aeroport del Prat perquè no li agrada sentir que s'està ampliant l'aeroport del Prat, perquè el que li agrada és continuar dient que des de Madrid no es fa res. Dius: «Quan fa que no has anat a l'aeroport del Prat? –Jo, la setmana passada. –Doncs, et devies posar al passadís i no a la finestra, perquè només cal mirar.» Coses d'aquestes que són elementals i que es continuen negant.

Doncs bé, amb el mètode de finançament hi ha coses que són elementals i que es neguen. Primera cosa elemental: un increment molt important de recursos, un increment molt important del marge de maniobra a l'hora de percebre aquests recursos, molt important. I, això que dic jo avui, ho varen dir per unanimitat totes les comunitats autònomes fa menys de dos anys, la comunitat autònoma de la Generalitat de Catalunya, governada per Convergència i Unió, i les comunitats autònomes governades pel Partit Socialista, que van aprovar fa menys de dos anys ... [#] –hi insisteixo, unànimement–, dient que era un acord molt bo, que incrementava significativament els recursos i que tenia vocació de permanència –vocació de permanència. I l'acord diu textualment: aquest és l'esquema, que és un esquema de participació sobre els impostos, que, pel que m'ha semblat, fins i tot hi podem estar d'acord i que, al cap de cinc anys –al cap de cinc anys–, el que es fa és buscar els ajustaments tècnics necessaris per perfeccionar-lo i per millorar-lo.

I això és el que hi ha. Ja sé que no els agrada sentir aquestes coses, però és així: es va aprovar per unanimitat fa menys de dos anys, amb l'horitzó temporal de cinc i amb vocació de permanència. Que ara és vol canviar? És legítim. Diu: «Escolti'm, és que el denunciarem al Consell de Política Fiscal i Financera.» Molt bé, es pot fer, sí, sí; però és contradictori amb el que es va signar fa menys de dos anys.

I, a partir d'aquí, és que s'està avançant molt, s'està avançant molt en el tema de la descentralització de la despesa. El senyor Maragall feia referència a una cosa, i jo l'he sentit moltes vegades; feia referència al 40-30-30. Molt bé, amb aquests [#], aproximadament, 48-37-15. On és el problema? El problema està en els ajuntaments. Jo ja li he dit que en aquest tema de la segona descentralització d'un gran pacte local que incrementi els recursos dels ajuntaments ens hi podem trobar. Però hi ha hagut un gran esforç de descentralització, perquè partim del 92% l'any 80, de despesa en mans de l'Estat, i ara estem al 48. I partim que més de la meitat..., no partim, sinó que hem arribat que més de la meitat dels funcionaris avui ja depenen de les comunitats autònomes, i només la quarta part, comptant les forces de seguretat i les forces armades, depèn de l'Administració central; procés de descentralització extraordinari. Per tant, jo, sobre això, també estic disposat a anar-hi treballant.

Un comentari sobre els impostos locals i Barcelona i els museus. (*Veus de fons.*) Bé, això explicaria, en part, per què els impostos locals a Barcelona són més alts que els de Madrid, no? Però és que vol que li parli de Badalona? O de l'Hospitalet? (*Remor de veus.*) És clar, vull dir, és que no és aquest el problema. El problema és que a vostès els agrada apujar els impostos (*rialles*), és clar, aquest és el tema. Escolti'm, és així –és així–, perquè (*remor de veus*), escolti'm, hem demostrat que es poden abaixar els impostos i es pot incrementar la recaptació, i vostès encara estan amb el missatge estàtic de creure que l'única manera de recaptar més impostos és apujant-los. No és veritat –no és veritat–, i hi ha proves ben concretes en el nostre propi país que això no és així.

De tota manera, deixi'm que li digui que m'ha agradat molt, sobretot, l'última part de la seva intervenció, i li diré per què. Perquè crec que aquests debats són els que realment interessen els ciutadans de Catalunya. El debat sobre quin aeroport necessitem, quina gestió ha de tenir, quines inversions s'han de fer..., aquests són els debats. I fins ara, pràcticament –portem ja aquí unes quantes hores, entre avui i ahir–, no n'havien parlat, d'això, eh? –no n'havíem parlat. Jo, sobre aquests temes, estic encantat de fer-ho.

I li dic una cosa, que a més trobo molt normal; no s'ho prengui malament, perquè crec que és el que és lògic. És molt normal que vostè no hagi seguit la campanya electoral dels seus adversaris, i menys la meua, no?, em sembla molt bé. Però jo m'he cansat de repetir durant la campanya electoral que estic a favor de la gestió privada dels aeroports, hi estic a favor. *(Veus de fons.)* Escolti'm, hi estic a favor, però jo personalment ho he dit públicament, i és un debat que es pot plantejar perfectament. És obvi que no estem parlant de la navegació aèria, perquè ara mateix s'acaba d'aprovar el cel únic europeu i s'ha avançat molt, no? Estem parlant de gestió aeroportuària, i crec que aquí es poden fer moltes coses. Però deixi'm que li digui: no crec que la solució sigui passar d'una administració a una altra. Si parlem de gestió privada, parlem de gestió privada, amb totes les conseqüències, no passar dels uns als altres. I m'agradaria saber si dins del seu govern –vostè en això ha dit que era un liberal–, en aquest tema, hi pot haver o no acord, perquè tinc la impressió que no *(remor de veus)* –tinc la impressió que no.

Abans he vist com..., perdó, dispensi'm, senyor Saura, però que en un moment determinat li ha demanat permís per dir segons quines coses, no? *(Veus de «No!»)* Sí, li ha demanat permís; molt bé. I ha justificat que el problema nostre de les infraestructures és perquè el nostre país és un país molt dens; òbviament, no? –òbviament. Però també ho és València, molt densa, i s'estan fent moltíssimes coses, no? I jo li dic que aquest país..., i això forma part del tòpic també de lloc comú propi del debat polític a Catalunya: aquest país necessita infraestructures, i tant! Tenim un gran dèficit acumulat; no hi posem més pegues de les estrictament necessàries! El desenvolupament sostenible, sabem molt bé el que significa, però jo abans li he fet algunes preguntes que no m'ha contestat, no? Tiraran endavant el quart cinturó, que és absolutament imprescindible per al país, o hi posaran pegues? Perquè tinc la impressió que hi posaran pegues, i jo tinc la impressió que el país necessita tenir com més aviat millor el quart cinturó –és un exemple molt concret. I crec que el país necessita tenir com més aviat millor el túnel de Bracons, i tinc la impressió que vostès ho impediran. I tinc la impressió que el país necessita el túnel d'Horta, i tinc la impressió que vostès ho impediran. Jo per això li he fet aquestes preguntes. No li

demano que me les contesti avui, perquè encara no ha conformat vostè el seu govern, però, aquestes preguntes, ja li anticipo que les hi anirem fent al llarg de la legislatura per saber a què atènyer-nos, per saber què és el que hem de poder fer entre tots plegats.

I no em retregui que jo no parlo de les coses concretes. A mi el que més m'agrada és parlar de les coses concretes, però jo no he vingut avui aquí a defensar la meua candidatura a la presidència de la Generalitat. Era vostè, és vostè el que ha vingut a fer això, i, per tant, és vostè el que ha de parlar de què farà des del seu govern. L'obligació de l'oposició és anar presentant alternatives a les coses que vostès plantegin, o anticipar-nos amb alternatives, com he fet amb l'aeroport de Barcelona o l'ample de via europeu per a les mercaderies, que m'ha fet la impressió que ningú n'ha parlat al llarg d'aquests debats, ni amb prou feines al llarg de la campanya electoral. (*Veus de fons.*) Bé, potser sí, tampoc..., escolti'm, jo tampoc he seguit les campanyes electorals dels meus adversaris, com és natural (*rialles*), però aquí sí que he seguit el debat, i aquí no n'ha parlat ningú –aquí no n'ha parlat ningú.

Un altre comentari sobre les inversions d'aquestes característiques. Vostè, senyor Maragall, té tota la raó: escolti, són inversions que es paguen a elles mateixes; és veritat, s'autofinancen i són grans negocis. Però s'han de fer, sí, sí, i resulta que no s'han fet fins ara. Quants anys fa que parlem d'ampliar l'aeroport del Prat i de fer la tercera pista? Ara es fa, no? Escolti'm, està quasi feta, eh? Jo sé que ara hi ha un govern del Partit Popular i que es fa, i que hi ha hagut catorze anys de governs del Partit Socialista i no es va fer; això és el que jo li puc dir. De la mateixa manera que li puc dir que l'alta velocitat, amb tots els problemes –que ja ho sé, que em dirà «Escolti'm, que...», ja, ja, però es fa, hi és–, es fa ara –es fa ara. I abans no es va fer. Oh!, clar, no sé si «clar», perquè abans sí que se'n va fer un de Madrid a Sevilla; «concepció de xarxa del territori», que se'n diu, d'això, no? Vostès es poden imaginar una cosa més radial i radicalment radial que el fet que la primera línia d'alta velocitat es faci entre Madrid i Sevilla? I no ho va fer el Govern del Partit Popular, això –que jo recordi.

Per tant, senyor Maragall, gràcies novament; jo li agraeixo molt, hi insisteixo, el seu to, li agraeixo, a més a més, el fet que hagi dedicat bona part de la seva intervenció a parlar de les coses concretes, però no vull acabar tornant a un tema general. Vostè ha fet una sèrie d'oferiments que, hi insisteixo, jo li agraeixo i que li valoro, i vostè sap que jo acostumo a tenir voluntat de cooperar i de trobar solucions als problemes; no m'agrada trobar problemes allà on no hi són, sinó que m'agrada aportar solucions als problemes, i un se'n surt de vegades, i d'altres vegades no se'n surt. Però em resulta molt difícil creure'l quan tenim constància que en el seu pacte de govern es diu explícitament que no hi ha d'haver acords amb el Partit Popular. M'ho expliqui, perquè no ho entenc –no ho entenc. I, a partir d'aquí, sàpiga que jo també li dono i li obro la mà

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El president

El senyor Maragall té la paraula.

El candidat a la presidència de la Generalitat

Per començar, molt honorable senyor president, pel final. No és que no hi puguin haver acords amb el Partit Popular: no hi poden haver acords de govern, i em penso que amb això estem d'acord, no? Doncs, en canvi, nosaltres els cridem a l'acord nacional per l'autogovern i pel finançament, i és aquí on ens hem d'entendre; no ens hauríem pas d'entendre ara a veure..., en fi, com s'ha d'arreglar determinat carrer de determinat poble, no?, que això no ho veiem possible. És a dir, ja veiem que vostès tenen una autonomia de vol respecte al senyor Aznar, per les coses que aquí es diuen; el que no acabem de creure és que el senyor Aznar veiés bé que vostès entressin al tripartit d'esquerreres, per dir-ho d'alguna forma (*rialles*), no ho acabem de veure.

En tot cas, sàpiguen... (*Veus de fons.*) No els interessa; molt bé, doncs, aleshores no hi seran. A nosaltres tampoc. Però, respecte als temes que són temes d'acord

nacional, aleshores sí que els hi volem, i confiem que la seva... Mirin, en el mandat anterior, la seva... –com ho diria?–, la seva actitud venia molt condicionada pel primer dia, el primer dia que es va fer..., tot això que hem trigat nosaltres a fer es va fer en un dia i amb una trucada, encara que el senyor Duran digui que no (*remor de veus*), tot això va marcar moltíssim el marge de maniobra que després el Partit Popular va tenir en aquesta cambra, sincerament, va marcar-ho molt, no? I, en canvi, jo crec que aquesta situació no es dóna en aquest moment, no es dóna. Vostès no estan lligats de mans per ningú ni per res, vostès són uns diputats catalans al Parlament de Catalunya que pertanyen al Partit Popular, i, per tant, no podran mai dir que és que des d'allà on sigui els estan dient que no facin determinades coses que estan en funció de l'acord que s'havia tingut o de l'acord que s'hauria pogut tenir per donar un suport a un govern determinat, com algunes vegades ens hem trobat.

Per tant, vostès ara són lliures d'actuar, una mica, no?, i això és bona notícia per a tothom. I nosaltres, en l'acord nacional, els hi volem, voldríem que vostès hi fossin, vostè personalment, però també els seus companys i companyes, perquè pensem que s'hi pot guanyar molt. El que passa és que algunes de les coses sobre les quals vostè basa una part de les coincidències i de les discrepàncies haurien de quedar clares des del primer dia, que és avui. Vostès diuen que l'aeroport es fa ara que hi ha el Govern del Partit Popular. No, no, l'aeroport nou de Barcelona, l'aeroport del Prat, es va acabar l'any 92, que jo sàpiga, eh? Ara el que s'està fent és la tercera pista i una certa adequació d'una cosa que s'hauria d'haver adequat fa molts anys, que són les instal·lacions de *cargo*, precisament. Una de les primeres baralles que hi van haver va ser sobre aquest tema; ja li he dit que era un tema molt important. I, fins i tot, les baralles que hi van haver van ser sobre si els aparcaments de l'aeroport podien ser posats a concurs públic, i això va trigar anys i anys i anys, fins que al final s'hi van poder posar. I ara, miri, en tres mesos, en any i mig –no sé quant ha durat, això–, ha florit una colla d'aparcaments que no hi eren abans perquè hi havia un monopolista –que, per cert, era de fora de Catalunya, però això és igual– que tenia *tots* els aparcaments de *tots* els aeroports d'Espanya. Bé, anem millorant –anem millorant.

El que passa és que si vostès no pressionen, vostès, els populars d'aquí, aquest ritme de millora serà més lent, i l'únic que els demanem és que vostès efectivament arrisquin i que vostès se la juguin, per l'interès de Catalunya. No un aeroport totalment privat, no; això no hi ha..., ningú que ho pugui evitar ho deixa d'evitar. És a dir, què va fer la ciutat de Nàpols, o què han fet altres ciutats? Home, han privatitzat, però s'han quedat una *golden share*, o s'han quedat almenys, en la mesura que ho permet la Comissió Europea, no?, s'han quedat una minoria de bloqueig que permet orientar estratègicament què és el que fa aquell aeroport. Per tant, nosaltres el que hem de fer és això; és privatitzar, sí, amb un límit, que és aquest precisament: que la Generalitat de Catalunya i que l'Estat espanyol, a través d'AENA, i fins i tot l'Ajuntament del Prat, que hi és, i és allà on està doncs, puguin dir la seva respecte del que serà aquest aeroport semipúblic - semiprivat.

Miri, jo he llegit avui, per centrar-me un moment només en els temes més polítics, per dir-ho d'alguna forma: «El Gobierno advierte a Maragall» –Europa Press–

Fitxer 14

que está planteando un pulso intolerable al estado de derecho y a la soberanía.» Una de dues: o vostès no hi estan d'acord, amb això que diu el «Gobierno» que diu aquí... Bé, n'hi ha una tercera..., potser no és veritat que ho hagi dit. Però si el Govern ho ha dit i és cert, aleshores, una de dues: o vostès no hi estan d'acord, i aleshores seguim parlant, per entendre'ns, de les..., amablement com fins ara, i seguim parlant de les coses que hem de parlar, o vostès sí que hi estan d'acord, i aleshores no sé què hem de fer. Sap què vull dir? No, no, no... (*Rialles de fons.*) El drama està servit..., això és el drama..., el drama... –bé, posin «drama» amb minúscula, no?, posin el «drama» amb minúscula–, «el drama està servit» vol dir que no ens entendrem. Jo sé que hi ha coses en les quals no ens entendrem mai probablement per filosofia política, per..., en fi, per trajectòria personal, i està molt bé que sigui així, però vull creure, i volem creure, tots els de la banda d'aquí d'aquesta cambra, voldríem creure, que no només

que hi arribarem, joestic segur que hi arribarem, no sé amb quin ritme, però hi arribarem—, sinó també amb vostès, i que vostès justament en aquests aspectes que tenen tant a veure amb la incomprensió que des del centre d'Espanya es té de les necessitats..., o sigui, dels llenguatges, moltes vegades, del que volen dir les paraules, no?, de la significació de determinades xifres i determinats exemples..., que a tot això vostès ens ajudin, igual com nosaltres diem: «Volem que l'Estat defensi el català perquè la Constitució ho diu.» I de vegades em diuen: «No, no, la Constitució diu que s'ha de defensar el català de l'Estat però perquè pugui ser utilitzat en “los territorios...”» No, no, no, una cosa és que es pugui... Només faltaria que no es pogués utilitzar en els territoris! Jo el que dic és que es faci un pas més enllà, no de canvi, en aquest cas, però sí d'interpretació positiva de la Constitució, i l'Estat surti dient i actuant en defensa del català perquè aleshores tot vindrà una mica més a lloc, i els catalans podrem dir: «És que el castellà que ha sigut la llengua de la persecució, la que ens ha volgut anorrear com a llengua la nostra, ara, podem començar a reconèixer que és una riquesa que tenim.» I bé, això no serà possible si no hi ha aquests canvis d'actitud, que jo no dic que siguin vostès els responsables que es produeixin però que haurien d'ajudar que es produïssin, perquè aleshores tot anirà molt millor.

Mirin, aquest país ha tingut fins ara un gran drama, un únic drama important, no?, tragèdia, jo diria, que és el del País Basc. Ahir em va trucar José Ramón Rekalde, amb la seva veu estropellada, com podeu imaginar, per felicitar-me, no? Bé, amb José Ramón Rekalde vam dir una vegada: «Farem a Sant Sebastià la gran festa dels antics combatents de la resistència antifranquista dels anys seixanta, setanta, etcètera.» I vam dir... Perquè la vam fer aquí, vam fer una festa una vegada aquí dels antics companys i amics i tot això. I diu: «Bé, haurà de ser a Sant Sebastià»—vam dir—, «a condició de que...» I ja ningú més va dir res més. Sí, sí, hi ha la condició que ja sabem. Doncs, no l'hem poguda fer. I aquella festa és de l'any 85 i ens estem acostant a l'any 2005, o sigui, hauran passat vint anys que ja vam celebrar una festa d'antics esquerraristes, antifranquistes, etcètera, que es va celebrar a Barcelona, i que va encarregar a José Ramón Rekalde d'organitzar la festa tan aviat com es

pogués, és a dir, quan hi hagués pau al País Basc, al País Basc. Han passat els vint anys i no només no ha arribat aquest moment sinó que l'han volgut matar.

Bé, per què ho dic, tot això? Perquè aquest és el drama que se'ns imposa, però Catalunya ara, i que se'm perdoni, no pot només estar atenta a aquest drama. Catalunya ha de requerir d'Espanya un escreix d'atenció, una disponibilitat per parlar de coses que, perdoneu, a la llarga són altrament més importants, no que la vida i la mort, que, que això, no hi ha res més important, no. Vull dir que Catalunya i el que representa i el que arrossega, tot i no ser uns furs, una diferencialitat, etcètera, un concert, és altrament més important, i que el dia que Catalunya se senti còmodament instal·lada en aquest Estat plurinacional que nosaltres volem que sigui, aquest dia, segurament que serà més fàcil també que altres problemes altrament més tràgics, però no tan dramàtics, per dir-ho d'alguna forma, no tan importants, no de tantes conseqüències, i que ara estan dominant l'escenari, no?

Per tant, en fi, no és a vostès que els ho dic..., jo, en fi, vull que això ho senti tota la cambra, no?, jo estic convençut que aquest país està obrint una etapa nova, i estic convençut també que la nova majoria que s'ha format, amb molt de rigor i amb molta serietat, i amb dificultats, per descomptat, està disposada ella mateixa a arriscar aquestes dificultats que ha superat per tal de convèncer-los a vostès, a la resta dels partits d'aquesta cambra, que fem en conjunt un parell de coses que hem de fer, i que són les que ja vaig anunciar el primer dia, i es refereixen a l'autogovern i al finançament.

Perquè, senyor Piqué, no ens enganyem: ja sé que cada una de les coses que vostè ha dit són les que a mi m'interessen –ja ho veu, de seguida que puc m'enganxo en el tema concret, no?–, però al darrere de tot això hi ha una cosa que hem de resoldre en primer lloc. El programa és molt important, està molt detallat, està molt ben fet, ens podem haver equivocat en algunes coses, i, segurament, deixem-ho dit també, al programa li falta un relat, una mica, eh?, perquè la tirallonga de mesures que era necessari de posar, perquè quan s'arriba a un acord entre partits s'ha de posar el nom de la cosa que no vols oblidar, necessita a més un relat, com unes coses es

l·liguen amb una altra, quina és la filosofia, quin el tarannà amb el qual allò es farà perquè, si no, no es fa per molt que estigui escrit.

Però bé, tot això era molt necessari, però jo crec que en aquest debat d'investidura el que ha de quedar més clar, totalment clar, és que Catalunya està disposada a fer un pas endavant; que aquest pas no és contra Espanya, és un pas endavant de Catalunya; que nosaltres som conscients que si Catalunya ho fa amb tranquil·litat, amb bona lletra, amb educació, no se'ns podrà dir que no i no se'ns dirà que no. El que no sabem és qui serà qui no ens dirà que no, perquè no ho sabem, perquè no se sabrà fins d'aquí a uns mesos. Però estem convençuts que, sigui qui sigui qui hi hagi en el Govern espanyol i en el parlament espanyol d'aquí a uns mesos, serà difícil que es digui que no a una proposta catalana que estarà ben escrita, ben argumentada, ben fonamentada; fa molts anys que l'estem preparant. No nosaltres, entre tots –entre tots. Si no haguéssim tingut..., si no haguéssim tingut els vint-i-tres anys de democràcia tranquil·la que hem tingut, de la qual nosaltres discrepem, i que pensem que ha arribat un moment en què s'ha empobrit, però si no l'haguéssim tingut, avui no podria jo estar dient això que estic dient, i, per tant, és gràcies a tots que això serà possible, no?

En fi, que se sàpiga que aquest país ara no parará Ara no ens pararan. I això no és una amenaça a ningú, és una constatació de fet, és un ritme que ha agafat aquest país, és un moment històric en el que som; no és un invent ni meu ni del meu partit, ni tan sols del tripartit, és una situació objectiva mòbil, l·l·bil, que pot evolucionar, dinàmica, en la qual Catalunya, amb bona lletra, amb bona veu, amb amicitat –amb amicitat– dirà al conjunt dels pobles d'Espanya: «Deixeu-nos fer i serem més vostres...» –no sé com dir-ho...– «deixeu-nos fer, que nosaltres..., doneu-nos llibertat, no ens vulgueu imposar coses que no cal que ens imposeu, perquè en definitiva nosaltres les sabem fer millor; no perquè siguem millors, sinó perquè a casa les coses..., de prop les coses es decideixen millor.» Nosaltres som un país que vol ser lliure, però no lliure contra ningú –no lliure contra ningú–, vol viure; és perfectament conscient, aquest país, que no es pot viure en contra de; estem cada vegada més en una situació justament de necessitat de pactes exteriors.

Per tant, senyor Piqué, i aquí acabo, li torno a dir: benvingut a aquesta casa, i fantàstic si s'hi queda, eh? Em sembla que per part seva és una opció molt important, i no és només una opció important per a vostè personalment, sinó per al país com a país si això implica i això vol dir que els populars a Catalunya es posen a treballar en la línia de la millora d'aquest país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari Popular.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president. Moltes gràcies, novament, senyor Maragall, per les seves paraules i pel to d'aquestes. Jo procuraré ser coherent amb el que s'ha dit i també amb el to.

Bé, jo no sé..., jo desconec qui ha pogut fer determinades declaracions –no em sonen de res, li ho haig de dir–, però vostè sí que ha vist les meves, no?, i ha vist el que jo he dit en aquesta cambra. I això és el que des del meu punt de vista personal és el que val. Això és el que val.

I també sóc..., és una frase que repeteixo molt, és tòpica, es repeteix molt, molt sovint; molts polítics la repeteixen molt sovint. Jo crec profundament que política en bona mesura és pedagogia i que és explicar les coses, i explicar-les i argumentar-les, no? I sóc, si se'm permet la petita petulància, un observador, un espectador bastant privilegiat de la necessitat de fer pedagogia a Madrid respecte de Catalunya. I me n'he fet uns farts. Però també crec que és molt necessari que tinguem present que també s'ha de fer pedagogia aquí del que és Espanya –del que és Espanya. I aquí sí que no hi ha hagut èxit, perquè aquí seguim parlant molt sovint d'una Espanya que no existeix –que no existeix. I hem de parlar d'una Espanya nova, d'una Espanya dinàmica, d'una Espanya oberta, d'una Espanya amb esperit emprenedor. De vegades encara sembla que nosaltres tenim el monopoli d'aquestes coses, o de l'uropeisme...

No és veritat, afortunadament no. Des d'aquest punt de vista podem dir que Espanya s'ha fet catalana, no?, i em sembla bé. Però hem de conèixer bé, mútuament, les realitats. Jo, en aquest esforç, hi sóc i hi seré, i el que demano és que també fem aquest esforç aquí, eh?, també fem aquest esforç aquí.

Vostè s'ha referit a la gran tragèdia del País Basc, no? Això requeriria probablement una monogràfica; no hem de debatre d'aquestes coses avui, no? Però sí que li puc dir que jo tinc la convicció personal que com més lluny..., no la preocupació ni els sentiments, però com més lluny estigui el debat polític català del debat polític basc, millor per a tots. No dic les preocupacions ni els sentiments personals, dic el debat polític. I tinc la impressió que de vegades hi ha una certa fascinació per l'evolució política al País Basc des de Catalunya que crec que no és bona per Catalunya ni per Espanya ni pel País Basc. És l'únic comentari que li vull fer respecte a això.

Després, també, respecte a l'encaix de Catalunya i el conjunt d'Espanya, no? Miri, en democràcia, en sistema democràtic, amb llibertats, com les que afortunadament gaudim, els encaixos es fan a través de les institucions. I aquestes institucions ens han permès treballar i treballar molt positivament i amb molt bons resultats al llarg d'aquests darrers vint-i-cinc anys. Nosaltres el que plantejem és que creiem que això pot continuar així, però com és natural respectem profundament que hi pugui haver altres opcions; altres opcions que no perdin de vista que les institucions democràtiques, hi insisteixo, han de ser compartides per tots.

I seré molt breu, senyor Maragall, perquè li vull dir una cosa, per acabar, molt..., molt sentida, no? Vostè ha demanat, doncs, un esforç de moderació, un esforç de convenciment... Jo li demano a vostè, a vostè personalment, el mateix esforç, de tranquil·litat, de sentit comú, de moderació, de serenitat, qualitats que vostè té, i que és molt bo que siguin qualitats del conjunt del Govern que vostè amb tota probabilitat presidirà i si es fa en aquest termes, si es fa en termes de seny i no de rauxa, i, per tant, crec que hem de fer un gran esforç perquè sigui el seny el que segueixi presidint la política catalana i no com ens ha passat en altres moments històrics, sempre negatius, sigui la rauxa, en aquest context, les coses que fem conjuntament, és cert,

no ens pararàningú –no ens pararàningú. Jo comparteixo això. Tinguem ambició de país, tinguem ambició de projectes, tinguem ambició que Catalunya sigui un dels països més pròspers i més dinàmics en aquest segle XXI, i fem-ho de la mà d'Espanya en el si de la construcció europea. Aquesta és la meva posició personal, i jo li agraeixo que pugui seguir també en aquesta línia.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El president

Senyor Maragall...

El candidat a la presidència de la Generalitat

Sí, molt breument, per especificar una cosa que abans no he pogut especificar referida a la Constitució. Nosaltres som respectuosos amb la Constitució. És que en la primera intervenció em penso que havia sortit algun dubte respecte d'aquest tema. Nosaltres som enormement respectuosos..., ho som tant, o més, jo diria, que aquells que modifiquen el Codi penal d'una manera que no es pot considerar que sigui perfectament d'acord amb la Constitució.

Si això és una demostració més de..., en fi, d'un estil de fer política al qual jo no m'he volgut referir en cap moment o no llargament en aquest debat, doncs, serà molt més difícil que l'acord nacional aquí a Catalunya vagi endavant, no?

Sàpiguen, doncs, que el nostre respecte per la Constitució inclou..., és total; inclou, sobretot, el sistema de modificació de la Constitució, eh? La Constitució preveu la seva modificació, i, per tant, no es pot dir que no siguin constitucionals actituds que la volen sobrepassar però la volen sobrepassar utilitzant els regles que la mateixa Constitució ha creat, no? I mirin, això, com ho diria..., aquesta [conver...]

Fitxer 15

que sí que podríem tenir respecte a les normes que ens obliguen a tots, i al marge de diàleg i d'evolució i de canvis que es poden produir, i que nosaltres creiem que és molt més gran, probablement que vostès, no s'adiuen –i això sí que és l'últim prec que li haig de fer–, no s'adiuen, senyor Piqué, amb l'actitud del partit al qual vostè pertany a nivell espanyol, que ha tractat una vegada sí i una altra vegada també de tensar la corda, de crispar, de crispar, de crispar. Les interpretacions que llegeixo –n'he llegit una que jo sento– són constantment ofensives. És a dir, no només per al partit que jo represento, no només per al govern que pot néixer, sinó en conjunt per a la política catalana, que no ens tornin a tractar com si fóssim criatures, eh? Sabem el que estem fent, sabem el que volem. Volem respecte i volem contribuir, volem participar i volem liderar. I volem fer-ho des de la llibertat de decisió, des del que som, no des del que els altres pensen que som.

Si hi ha un partit que cada vegada que els catalans i els partits catalans, i més si és l'esquerra de Catalunya que fa un petit moviment, s'esglaia i s'escandalitza i comença a tocar les campanes de la por i de l'incendi i de la catàstrofe, aleshores, senyor Piqué, vostè i jo no sé què hi farem, eh? És a dir, que tot el que hem dit fins ara *santo y bueno*, anirà endavant, n'estic convençut. Si vostès s'hi posen i nosaltres també. Ara, que ens ho facin possible des de fora, perquè si la cançó que hem de sentir des de fora és que cada vegada que aquí a Catalunya l'esquerra catalana i el seu govern facin un pas, acusar aquest govern i els que el componen de ser els culpables de tots els mals que els vénen sobre la Terra, aleshores no farem res.

Jo li demano, per acabar, de debò, jo li demano que no només puguem comptar amb vostè –amb vostès– en l'acord nacional, sinó que, d'alguna forma, la seva influència –si és que la poden tenir, que espero que la tenen i la tindran– en el partit al qual pertanyen a nivell peninsular sigui suficient per evitar aquest atiament, que això sí que seria un atiament de les posicions que cada matí podem veure en llegir els diaris de Madrid.

El president

Senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, senyor president, moltes gràcies, senyor Maragall. Amb molta brevetat. A part de dir-li que pertanyo a un partit peninsular i insular, eh? (*Rialles.*) Insular, sí, perquè és així, això. Un parell de comentaris molt breus perquè no voldria que passés per alt, no? i he estat dubtant abans de dir-li ara el que li diré. He estat dubtant si ho diria o no perquè no voldria trencar el que ha estat un diàleg, en termes generals, basat en l'afabilitat i en la concòrdia, no? i en la voluntat de concòrdia.

Miri, ja que ha parlat del Codi penal, jo li podria parlar d'altres moments molt més terribles de la política antiterrorista del Govern espanyol d'altres èpoques. Jo no ho faré. Ho deixo aquí. Ho deixo aquí. I després també, home, jo no crec que hi hagi ningú que els tracti com a criatures, no?, però sí que sé molt bé de què se'ns ha tractat a nosaltres en els darrers mesos. Ho sé molt bé. No dic específicament el Partit Socialista, però sé molt bé com se'ns ha tractat, no? Ja està ja està oblidat, no cal parlar-ne més. Però és així, no?

En qualsevol cas, si treballem, si fem les coses des del seny, si fem les coses des de l'equilibri, des de la moderació, des de la tranquil·litat, seguirem fent coses, podem fer coses conjuntament. No probablement les que vostè voldria, però vostès són el Govern i tenen la responsabilitat. Per tant, vostès podran fer coses que jo no vull, i això és absolutament normal, però si podem trobar coses en les que puguem treballar conjuntament i fer-les conjuntament, no dubti que ho farem.

Gràcies.

El president

Els prego uns moments d'atenció.

Atès el ritme del debat, iniciarem la sessió d'aquesta tarda a dos quarts de cinc, i no votarem abans de les sis de la tarda. Per tant, se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i catorze minuts.